

BISERICA STÂNCA AJUTORULUI DIVIN

www.bisericaebenezer.org

VENIȚI CA SĂ-I MULȚUMIM

HAPPY THANKSGIVING 2013

Unde sunt cei nouă? Luca 17:11-19

La Thanksgiving, America se va opri, în mare parte, să mulțumească Lui Dumnezeu pentru că încă un an a fost harul Lui peste țara aceasta. De la Thanksgivingul din anul trecut până acum, America a traversat un drum unic și tare periculos. Filozofia veche a responsabilității personale și a încrederii în Dumnezeu a fost schimbată încet-încet în filozofia eronată, uzată, dovedită greșită, a încrederii în guvern și a eliminării responsabilității personale.

În Eden, șarpele i-a spus Evei că nu merită să asculte de Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu e bun și nu vrea ca omul să fie ca El. Eva a uitat, că ea și Adam erau creați după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, și a crezut minciuna șarpelui. Dumnezeu însă nu a abandonat pe om, ci i-a făgăduit salvare din păcatul în care a intrat, iar la vremea potrivită a trimis pe Domnul Isus, Fiul Lui Prea Iubit, și Acesta a murit și a înviat pentru mântuirea oamenilor.

Moartea și învierea Lui au demonstrat odată și pentru totdeauna că idea omului e greșită și singura cale de mântuire este prin Domnul Isus. Nu este altă cale spre fericire, împlinire, realizare, decât prin Domnul Isus. Au încercat oamenii și încearcă tot ce poate cineva să-și imagineze și mai mult, dar nu au realizat nimic. Pentru a fi mântuit și asigurat pentru veșnicie, numai prin Domnul Isus se poate. El a deschis calea, poarta cerului, și nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin El.

Zece leproși au venit înaintea Domnului Isus ca să-i vindece. Domnul le-a ascultat cererea și i-a trimis la preoți ca aceia să confirme că lepra a plecat de la ei. Au plecat cei zece, au crezut cuvintele Lui, și au fost vindecați. Unul din ei, când s-a văzut vindecat, a făcut o întoarcere și a luat-o înapoi. Cei nouă și-au continuat drumul. Nu au observat că unul s-a întors și nici nu cred că ei or fi gândit că acela nu s-a vindecat și de aceea se duce înapoi. Toți s-au vindecat, dar cei nouă nu au avut interes să știe ce face acel singur Samaritean, care s-a întors. La urma urmei,

ei nu se puteau asocia cu Samaritenii. Când au fost leproși, nu conta ce religie au avut, dar odată ce au fost vindecați, unitatea nu mai mergea, trebuia separare. Ei aveau unde să meargă fiindcă preoții evrei verificau de lepră, dar Samaritenii nu făceau acest lucru.

Samariteanul nu a avut preot unde să se ducă. Samaritenii nu verificau de lepră! Așa că omul s-a dus înaintea Domnului Isus și s-a închinat Lui. I-a mulțumit că l-a vindecat și dacă El l-a vindecat, pentru el a fost suficientă confirmare. Nu a mai fost nevoie să mai confirme cineva, el a văzut că nu mai are lepră și cei din jurul Domnului Isus au văzut și ei. Nimeni nu s-a îndoit de vindecarea lui. Ce este interesant, și în fiecare an ne întrebăm la fel, de ce în acel caz, Domnul Isus a acceptat mulțumirea și a așteptat-o chiar de la toți leproșii vindecați? A provocat acest Samaritean o nouă idee? Domnul a întrebat, „unde sunt ceilalți nouă?” Nu s-au vindecat toți? A știu Domnul că s-au vindecat toți, dar a vrut să trezească audiența la învățătura Lui. Toți s-au vindecat, dar cei nouă au mers așa cum Domnul le-a spus, la preoți. Nu s-a găsit decât Samariteanul să se întoarcă și să dea slavă Lui Dumnezeu? Erau deja evreii sub osândă? Era deja închisă generația aceea să mai primească iertare? Au gustat harul, au văzut puterile veacului viitor, dar nu au recunoscut că El este Mesia, că El a venit nu doar să vindece lepra de pe trupul oamenilor, ci să vindece lepra păcatului din sufletele lor. Unde sunt cei nouă? Departe, în drumul lor spre un sistem vechi, care nu a

satisfăcut, dar ei au preferat să rămână acolo. Au fost curățiți. Au primit cu bucurie ce le-a dat Domnul, dar nu s-a găsit decât Samariteanul să-L slăvească pe Dumnezeu cu glas tare? Numai el s-a aruncat cu fața la pământ, la picioarele Domnului Isus și I-a mulțumit. Numai acel străin s-a găsit să dea slavă Lui Dumnezeu! Ceilalți au fost vindecați doar de lepră, nu și de păcat, care e mult mai grav decât orice lepră.

Ce moment unic a fost acest incident! Domnul Isus mergea spre Ierusalim. Era ultima Lui încercare de a oferi pacea Lui poporului Israel. Generația aceia era deja sub condamnare. Ei au trecut linia de unde nu se mai puteau întoarce. Respingerea a fost realizată, și neamurile deja au văzut harul curgând spre ei. Nu!, neamurile nu au dat năvală, a venit doar câte unul, dar a fost nemaipomenit. Un Samaritean s-a oprit să ajute pe omul căzut între tâlhari. Preotul și Levitul au trecut pe alături, dar un Samaritean...s-a oprit. Doar el a avut milă de cel căzut între tâlhari, doar el s-a oferit să ajute, să bandajeze, să transporte, să cheltuiască pentru cineva pe care el nici nu-l cunoștea. Dacă ne gândim bine, o fi fost evreu cel căzut, dar nu a contat cine l-a ajutat.

Nimeni nu a avut curajul să meargă în Samaria și să proclame mântuirea prin Rabinul din Galileia, dar o Samariteancă a predicat la tot Siharul despre Domnul Isus. Ea a primit revelații pe care ucenicii nu le-au primit. Domnul Isus i-a spus acestei femei din Sihar două adevăruri fundamentale, care nu se găsesc în altă parte

în Biblie. Dumnezeu este Duh! Doar în Ioan 4:24a găsim acest adevăr fundamental. Toate manualele de teologie încep cu definiția Lui Dumnezeu și citează acest verset spus unei samaritence. Al doilea adevăr este tot în Ioan 4:24 b, și ne spune cum trebuie să fie închinarea adevărată, în duh și în adevăr! Nici măcar nu știm cum a chemat-o, pe acea Samariteancă, dar nu contează, înaintea Domnului ea a primit un nume nou.

Al treilea anonim Samaritean e unul din cei zece. El s-a desprins de cei nouă și s-a întors, s-a aplecat înaintea Domnului Isus și I-a mulțumit Domnului Isus pentru harul vindecării. Doar el s-a găsit să mulțumească Domnului Isus pentru vindecarea primită.

Unde sunt cei nouă?

Cei nouă s-au dus la preoți, la familii, la prieteni,...s-au dus la casele lor, urmând rutina lăsată când au fost infectați cu lepră. Au primit ce nu a primit nimeni, și anume vindecare de ceva incurabil. Dar nu au căutat să-L găsească pe Domnul Isus să-I mulțumească. Nu, căci ei credeau că ei merită acest favor de la Dumnezeu, deoarece au fost poporul ales. Da, au fost aleși, iar Apostolul Pavel a scris că erau mari în această privință. Dar alegerea lor trebuia să se vadă în primirea Celui trimis de Tatăl. El a venit la ai Săi, dar ei nu L-au primit, însă

tututor celor ce L-au primit, cei care au crezut în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copiii Lui Dumnezeu.

Se mai uită oare Domnul și azi după cei nouă? Ii tot așteaptă? An după an, Domnul Isus așteaptă pe cei nouă să vină și să primească mai mult, căci mulțumind Lui Dumnezeu, primești haruri nebănuite, haruri pe care numai Domnul le are.

Copiii Lui Dumnezeu vin odată pe an să-I mulțumească Lui Dumnezeu? O zi națională trebuie să le amintească acest lucru? Nu, nu e deloc rău să fie o zi de mulțumire, dar mulțumirea trebuie să fie zilnică! Veniți ca să-I mulțumim pentru îndurarea Lui cea mare, pentru harul nesfârșit și bunătatea Lui care ne îndeamnă mereu la pocăință. Lipsesc și azi cei nouă? Sunt și azi doar câțiva creștini care vin cu adevărat să-I mulțumească Lui Dumnezeu? Toți zece, adică toți creștinii ne bucurăm de har și de ocrotire, dar numai unul din noi mulțumește? Nu cred că e așa, dar mă tem că mulțumirea noastră e mai mult nemulțumire.

America nu merge bine. Economia nu e cum ar trebui să fie. Moralitatea scade vertiginos. Normalul dispare, anormalul devine zilnic noul normal. Recent am văzut în capela seminarului unde predau, decanul capelei, cel care conducea muzica și cânta și la pian, avea cămașa scoasă din pantaloni. Nu a deranjat pe nimeni! Nu a fost nici unul de acolo să-l întrebe de ce a venit așa la capelă. Eu l-am întrebat și a zâmbit, spunându-mi că așa cum cred eu că este bine, ei au fost cu

ani în urmă, dar azi nu mai contează. O, nu, nu sunt eu chiar așa de îngust să judec cămașa scoasă din pantaloni, dar sunt altele care sunt la fel de ușor acceptate de creștini. Cincisprezece state din America acceptă căsătoria celor de același sex. Nu va trece mult și vor fi toate pe aceeași linie. Așa începe. Când eram copil, Farul Creștin a avut o poză cu niște copii care mâncau cireșe dintr-un castron. În următoarea poză au venit porcii și au băgat botul în castron... la început s-au speriat copiii, dar apoi au mâncat cu porcii împreună. Fiul risipitor nu a început la porci, ci la baruri mai elegante, la locuri unde plăteai mult ca să te distrezi, dar nu a durat mult până a ajuns la porci. Când toate acestea se întâmplă în jurul nostru, ne mai întoarcem să-I mulțumim? Sau ne mirăm de ce nu intervine? Domnul Isus a spus că noi suntem lumina și sarea lumii. Dacă noi ne-am fi făcut slujba de creștini, era oare lumea unde este acum? O, nu, am lăsat să ne boteze Constantin pe toți în biserică și am făcut din biserică autoritate, lăsând Cuvântul Lui Dumnezeu preoților, care nu-l citeau și nu-l practicau. A venit Reforma și a adus Scriptura înapoi, dar apoi au venit oamenii de știință și ne-au spus că nu Dumnezeu ne-a creat, ci am evoluat. Am înghițit greu asta, dar am înghițit-o până la urmă. Nu a creat Dumnezeu lumea, ci a apărut la întâmplare acum câteva miliarde de ani. Greu de crezut, dar mai greu e să crezi că în șase zile s-a creat totul!? Și așa am ajuns unde suntem azi. Nu, nu e vinovat Dumnezeu, ci noi suntem vinovați că am stins lumina și am pierdut puterea de a săra. Ne-am amestecat așa de mult cu

lumea, că nu ne mai distingem. Lumea ne învață cum să ne închinăm, cum să ne îmbrăcăm, cum să facem evanghelizare, cum să predicăm, și le facem toate pe placul lor, dar ei tot nu vin la Domnul. Iar Domnul stă și așteaptă pe cei nouă? Unde sunt cei nouă? Ce caută cei nouă? Unde hoinăresc cei nouă?

Au fost vindecați, au gustat ce bun este Domnul, de ce nu vin să-I mulțumească? E greu să mulțumești? E umilitor că altcineva a avut ce tu nu ai avut și ți-a dat? Mântuirea nu se putea face niciodată fără venirea Domnului Isus, iar cei care am primit-o în dar, zi și noapte ar trebui să fim plini de mulțumire, fiindcă suntem mântuiți, izbăviți de păcat și de mânia viitoare! Avem nădejdea vieții veșnice și asigurarea că nimeni și nimic nu ne mai poate despărți de Domnul nostru. Slavă Lui!!

Veniți ca să-I mulțumim pentru a Lui îndurare, cântându-I bunătății Lui, și lăudând iubirea-I mare!